



DE GEUS

W.S.V. DE WATERGEUZEN

Wsv De Watergeuzen



BESTUUR, HC'S EN COMMISSIES

Voorzitter

Peter Weesendorp
Entrepotdok 214
1018 AD Amsterdam
T: 020 6022228
E: voorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Vice-voorzitter

Arthur Goedhart
Vossestraat 31
1273 TP Huizen
T: 035 5250567
E: vicevoorzitter@wsvdewatergeuzen.nl

Secretaris

Roel Habiecht
De Maalkom 3
1191 LP Ouderkerk aan de Amstel
T: 020 496 44 99
E: secretaris@wsvdewatergeuzen.nl

Penningmeester

René Duursma
Prinses Marijkestraat 18
1077 XC Amsterdam
T: 020 675 34 34
E: penningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Twede Penningmeester

Job Bruggeman
Cornelis van der Lindenstraat 4-1
1071 TH Amsterdam
T: 06 2042 8736
E: zepenningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Algemeen Bestuurslid

Mark Fielden
Van Eeghenstraat 87-2
Amsterdam
T: 06-53843070
E: markfielden@gmail.com

Havencommissaris Amsterdam

Job Bruggeman
Cornelis van der Lindenstraat 4-1
1071 TH Amsterdam
T: 06 2042 8736
E: zepenningmeester@wsvdewatergeuzen.nl

Havencommissaris Durgerdam

Adri Erkelens
Pruimenstraat 14a
1033 KM Amsterdam
T: 020 632 02 64
E: a.erkelens1@kpnplanet.nl

Havencommissaris Vinkeveen

Rinus van den Berg
T: 06 5331 9051
bereikbaar op maandag- en vrijdagavond
E: bergfong1409@gmail.com

Kennismakingscommissie

Aryan Ferwerda T: 020 684 05 53
Jaap van der Harst T: 06 303 29 621
Koos Werneke T: 029 429 19 67

Redactiecommissie

Geus-redacteuren:
Jaap van der Harst T: 06 303 29 621
Gijs van Noort T: 06 489 12 602
Pieta van het Veld

Hans Haytsma (webmaster)
Carla Brinkman (webredacteur)
Eilard jacobs (Facebook-redacteur)
Peter Ridderikhof (Facebook-redacteur)
Leo Wiegerink (beheer digitaal archief)
Peter Weesendorp en Job Bruggeman
(bestuursvertegenwoordigers)

Kopij: redactie@wsvdewatergeuzen.nl

Evenementencommissie

Vacatures

Clubhuis

Diemerzeedijk 34
1095 KK Amsterdam
T: 020 692 08 43
wifi binnen: watergeuzen / watergeus
wifi buiten: wlk / watergeus

Correspondentieadres

WSV de Watergeuzen
De Maalkom 3
1191 LP Ouderkerk aan de Amstel
T: 020 496 44 99
E: habiecht@hetnet.nl

Financiën

Bankrekening: NL50 INGB 0000 0437 40
WSV de Watergeuzen
te Amsterdam

Internetadres

www.wsvdewatergeuzen.nl
(leden hebben een persoonlijke inlog)

Jaargang 93 nr. 1
januari 2019

DE OEGEEL

Officieel orgaan van de W.S.V. "DE WATERGEUZEN"

Opgericht op 6 oktober 1928

Inhoud

pag.

- 3** ***Van de redactie***
- 3** ***Van de bestuurstafel***
- 5** ***Agenda***
- 5** ***Uitnodiging dansavond***
- 5** ***Uitnodiging winterwandeling***
- 6** ***Verslag Nieuwjaarsreceptie***
- 8** ***Met de Nehalennia naar de Hebriden, deel 3***

Van de redactie

Beste lezer,

Op het moment waarop ik dit schrijf is het somber, grijs en regenachtig en waait het stevig. De takken van de bomen zwiepen heen weer en ik ben blij dat ik niet op het water zit. Veel clubgenoten zullen er niet op hun boot zijn te vinden, hooguit om te controleren of het dekzeil nog goed ligt of om te klussen in de loods.

Wat varen betreft moeten we nog een aantal maanden geduld hebben, maar gelukkig is er in onze vereniging juist in dit donkere jaargetijde het nodige te beleven. In de vorige Geus heb ik verslag gedaan van de geslaagde afsluiting van het seizoen op 11 november en in deze Geus staat een verslag van de gezellige nieuwjaarsbijeenkomst op 6 januari. Onze voorzitter had daar veel te vertellen en dat geldt ook voor zijn *Van de bestuurstafel*. Er staat informatie in over de dijkverzwaring in Durgerdam en twee activiteiten die nog voor deze winter op het programma staan: een dansavond op zaterdag 2 maart en een duinwandeling op zondag 10 maart. In deze Geus staan de uitnodigingen voor deze activiteiten. Verder is er weer een verslag van mijn reis naar de Hebriden, deze keer van de schitterende, zeer zomerse maar niet altijd makkelijke tocht langs de west- en noordkust van Wales.

Tot slot nog iets heel anders. Op het prikbord in ons clubhuis hangen briefjes of uitgeprinte teksten waarop leden sloopsonderdelen of schepen te koop aanbieden. De redactie heeft besloten om in de Geus en op de website een rubriek 'Te koop' te openen. Wil je dus iets verkopen, mail dan je verkooptekst naar de redactie en wij plaatsen hem.

Veel leesplezier toegewenst met deze eerste Geus van 2019.

Jaap van der Harst, namens de redactie.

Van de bestuurstafel

Met heel veel plezier ben ik aanwezig geweest op de nieuwjaarsreceptie. Er was een grote opkomst, de hapjes en drankjes waren prima verzorgd en de stemming was uitstekend, getuige ook het feit dat veel leden lang bleven hangen.

Op de suggesties in mijn nieuwjaarspraatje heb ik al tijdens de receptie respons gehad. Veel steun kreeg ik voor mijn voorstel om meer activiteiten te ontplooiën dan de paar jaarlijkse standaardbijeenkomsten. Als bestuur pakken we die handschoenen op, maar we hopen ook dat er leden zijn die

met initiatieven komen. Eén ervan is de in deze Geus aangekondigde winterwandeling op 10 maart in de Zuid-Kennemerduinen. Een tweede initiatief is de dansavond die georganiseerd wordt door Kim en Stephan. Voor de succesvolle jaarlijkse pubquiz zoeken we nog leden die dat willen organiseren. Stephan en Kim hebben dat al 3 jaar gedaan en geven nu het stokje over aan anderen. Schroom niet en meld je aan.

Voor de jeugd hebben we een aantal bootjes beschikbaar die deze zomer gebruikt kunnen worden. Er moet echter eerst onderhoud uitgevoerd worden. Zijn uw kinderen of kleinkinderen geïnteresseerd, Mark Fielden (Markfielden@gmail.com) is de trekker van deze activiteit. Het zou leuk zijn als we onze kinderen en kleinkinderen voor de watersport kunnen enthousiasmeren.

De dijkversterking in Durgerdam is afgerond met een Integraal Ruimtelijk Programma. Hierin staan de uitgangspunten voor de dijkversterking en de inrichting van de openbare ruimte. Het IRP is tot stand gekomen in nauwe samenwerking met de bewoners, waardoor de kans groter is dat er ook draagvlak is voor de oplossingen. De schetsen van het gedeelte bij onze haven geven aan dat de dijkbekleding moet worden vervangen. De oude deklaag gaat eraf en er komt nieuwe klei op. De nieuwe laag is zo'n 20 cm hoger dan de huidige. Langs de waterlijn komt een beschoeiing met daarachter een laag breuksteen. Het wandelpad onderaan de dijk blijft bestaan, evenals het strandje. Komende twee jaar wordt er gewerkt aan de verdere uitwerking en de vergunningverlening. Daarna start de uitvoering. Die gaat zeker enkele jaren duren, maar dan moeten er geen lange bezwaarprocedures komen. Zeker is dat de aan- en afvoer van het materiaal via het water gaat. Dat is voor ons uiteraard een punt om goed in de gaten te houden.

Al met al ben ik voorzichtig optimistisch, al is het nog wel even afwachten.

Peter Weesendorp



Agenda

Dansavond	zaterdag 2 maart, 19.30 uur
Winterwandeling	zondag 10 maart, 10.30 uur
Algemene ledenvergadering	woensdag 27 maart, 20.00 uur
Seizoensopening	zondag 28 april, 13.00 uur

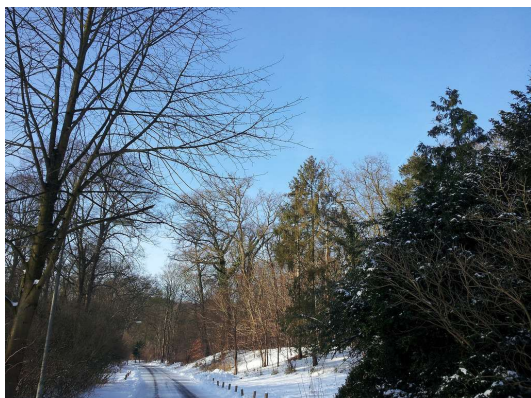
Uitnodiging dansavond 2 maart



Noteer zaterdag 2 maart in je agenda, want dan organiseren Kim en Stephan weer een dansavond! Als je kunt dansen is dat natuurlijk mooi meegenomen, maar het hoeft helemaal niet en een danspartner is ook niet nodig. In het programma zijn een aantal 'dansclinics' opgenomen, over o.a. de Chachacha, de Paso Doble en de Rock 'n Roll. De toegang is gratis, je hoeft je niet vooraf op te geven en voor snacks en hapjes wordt gezorgd.

Plaats: clubhuis Diemerzeedijk. Aanvang: 19u30.

Uitnodiging winterwandeling 10 maart



Zoals ik al op de Nieuwjaarsreceptie aankondigde zullen we dit jaar weer een winterwandeling maken. Op zondag 10 maart wandelen we van Overveen naar Parnassia. Dat is ongeveer 10 km heen en terug. Zuid-Kennemerland is een prachtig duingebied en de wandeling wordt halverwege onderbroken met een rust bij restaurant Parnassia aan het strand.

We starten om 10.30 uur met een kop koffie bij Loetje in Overveen (Bloemendaalseweg 260). Treinstation Overveen is vlakbij Loetje.

Gaarne voor 8 maart opgeven bij mij (weesendorp@hotmail.com).

Peter Weesendorp

Verslag Nieuwjaarsreceptie



Op 6 januari was het gezellig druk in ons fris geverfde en van nieuw meubilair voorziene clubhuis aan de Diemerzeedijk, waar de Watergeuzen elkaar een goed en gezond 2019 toewensten. Toen iedereen zich had voorzien van een drankje was het weer tijd voor de nieuwjaarstoespraak van de voorzitter.

Peter blikte allereerst uitvoerig terug op het afgelopen jaar. Daarin is veel werk verricht. In Vinkeveen is 80 kuub zand gestort om de parkeerplaats te verhogen. Aan de Diemerzeedijk is een steiger vernieuwd en werd het dak van de loods onder handen genomen. En zoals alle aanwezigen konden zien heeft het interieur van het clubhuis een metamorfose ondergaan. Peter bedankte niet alleen de havencommissarissen, maar alle leden die hierbij de handen uit de mouwen hebben gestoken. De havencommissarissen kregen na afloop van de werkzaamheden te horen dat het ook gezellige klussen waren, zo leer je andere clubleden kennen. Ook de redactie van de Geus en de website en de andere leden van het bestuur werden door Peter in het zonnetje gezet en verder bedankte hij alle andere leden die door werkzaamheden als het schoonmaken van het clubhuis en werk achter de bar de club draaiende houden. Aan het eind van zijn terugblik stond hij ook stil bij een droevige gebeurtenis: het overlijden van Harry Buhrman, jarenlang voorzitter van onze vereniging.

Daarna somde Peter op wat er voor dit jaar op de rol staat. In Vinkeveen moeten steigerwerkzaamheden worden verricht en moeten de parkeerplaats en het schuurtje bij het clubhuis onder handen worden genomen en aan de Diemerzeedijk is er weer een steiger aan de beurt. Op 9 januari komt er nieuwe informatie over de dijkversterking in Durgerdam. Andere belangrijke punten zijn de overlast door fonteinkruid in het Markermeer, waar René zich mee zal bezighouden, en de veiligheid in onze vereniging. Er vindt een risico-inventarisatie plaats en er zal alles aan worden gedaan om de kans op ongelukken zo klein mogelijk te maken. Peter wees in dit verband op de AED's, waar iedereen mee om moet kunnen gaan. Tenslotte ging hij in op de vraag wat voor soort vereniging wij zijn. Om die ook voor de jeugd aantrekkelijk te maken heeft de club een aantal jeugdboottes aangeschaft, en om de band tussen de leden te versterken, staat er voor zondag 10 maart een duinwandeling op het programma.

Na Peters toespraak werden de glazen weer gevuld en kon iedereen genieten van de lekkere hapjes. Maud, Mark, Thirza en Arthur, bedankt voor de verzorging van al dat lekkers.

Jaap van der Harst

Met de Nehalennia naar de Hebriden

Deel 3: Langs de west- en noordkust van Wales.

In de vorige Geus heb ik verteld dat ik na een mooie tocht door het Bristol Channel voor anker lag in Dale Harbour, een beschutte baai in het zuidwesten van Wales, wachtend tot de stevige en koude noordenwind wat zou luwen en ik langs de westkust van Wales een stuk naar het noorden kon varen. Na een dag wachten zag het er goed uit. De zon scheen weer overvloedig, de schuimkopjes waren verdwenen en omdat er bijna geen wind stond was het een stuk warmer dan de twee vorige dagen. Ik wilde naar Fishguard, een klein stadje aan de westkust van Wales. De vaargids adviseerde om even voor laagwater te vertrekken. Om kwart voor tien was het laagwater en om half tien heb ik de motor gestart en het anker opgehaald. Een kwartiertje later passeerde ik de imposante kaap met de vuurtoren aan de monding van de rivier de Cleddau. Daarna kwam er nog een grote kaap en toen ik die gerond had, had ik het Bristol Channel verlaten en voer ik in het Saint George Channel, de zuidelijke ingang van de Ierse Zee.



Dale Harbour.



De imposante kaap bij de monding van de Cleddau.

Aan het begin van het Saint George Channel lag een archipel van eilandjes die deel uitmaakte van een beschermd natuur- en kustgebied, het Pembrokeshire National Park. De enige bewoners waren zeevogels en zeehonden. Omdat het er wemelde van de rotsen en het in de nauwe doorgangen zeer hard kon stromen, werd in de vaargids de vraag gesteld wat verstandiger was: om de eilandjes heen varen of ertussendoor? Het advies was om dat laatste alleen te doen als er weinig wind stond en het tij nog niet hard liep. Omdat de ebstroom nog maar net op gang was gekomen en er ook buitengaats nauwelijks wind stond besloot ik om tussen de eilandjes door te varen.



Voor de indrukwekkende rotskust van het Pembrokeshire National Park word ik gepasseerd door een parkwachtbootje.

Spijt van mijn beslissing had ik bepaald niet. De nauwe doorgangen, waarin het hard stroomde en veel rotsen lagen, vereisten een nauwkeurige navigatie. Soms moest ik de motor bijna op volle kracht zetten om tegen de kolkende stroom in te kunnen komen, maar het uitzicht op de grillige, vaak gelaagde en schuin staande rotsformaties was fantastisch. Miljoenen jaren geleden moeten zich hier woeste taferelen hebben afgespeeld. Een paradijs voor geologen. Op de kliffen liepen op deze zaterdagmorgen behoorlijk wat wandelaars, gewapend met nordic-walkingstokken, en hoog boven me op het uitzichtpunt op de hoogste klif sloeg een groepje mensen mijn verrichtingen gade.



Schuinstaande, gelaagde rotsformaties aan de kust van het Pembrokeshire National Park. Rechtsboven wat wandelaars.

Toen ik de eilandjes achter me had gelaten werd het een stuk rustiger. Ik had weliswaar nog steeds de ebstream tegen, maar erg hard liep die hier niet en na een paar uur varen kreeg ik stroom in de rug. Het uitzicht op de kust was ook hier schitterend. Stukken klifkust, imposante kapen en kleine baaitjes met hoge heuvels erachter wisselden elkaar voortdurend af. Aan het eind van de middag kwam de hoge kaap in zicht waarachter de baai van Fishguard verscholen lag. Volgens mijn vaargids was de haven zeer pittoresk en toen ik de baai indraaide kon ik dat volledig beamen. Van alle havens die ik tot dan toe bezocht had, waren deze en die van Dartmouth de mooiste. De haven lag in een smal dal waarin een riviertje uitmondde. Aan weerskanten liepen de ruim honderd meter hoge oevers steil op. De noordelijke oever was rotsig en vrij kaal, de zuidelijke bebost en helemaal boven stonden een paar fraaie villa's en lag het stadje. Voor de hoge kliffen aan de noordkant was een lange natuurstenen kade met een rij schilderachtige, witte huizen.



Kade langs de haven van Fishguard.

Aan de noordkust van Cornwall had ik maar één haven bezocht omdat alle andere havens droogvielen en mijn schip er op hard zand en stenen tegen een kademuur zou moeten staan. Droogvallen tegen een kademuur doe ik liever niet, maar in Fishguard had ik weinig keus. Ik had ook een meer-boei kunnen opzoeken, maar omdat ik geen brood, fruit en verse groente meer aan boord had wilde ik een bezoek brengen aan de supermarkt en daarom wilde ik langs de kade liggen. Andere havens die ik in een dagtocht kon bereiken waren er langs de westkust van Wales simpelweg niet.



Vissersbootjes en jachten in de haven van Fishguard.

Volgens de vaargids was de haven van Fishguard tussen twee uur voor en twee uur na hoogwater toegankelijk. Toen ik er aankwam was het net hoogwater geweest en stond er nog 2,2 meter water, ruim voldoende dus. Omdat er overal schepen aan meerboeien lagen, had ik niet veel manoeuvreerruimte. Via de marifoon had ik geprobeerd om aan de havenmeester te vragen waar ik kon liggen, maar ik kreeg geen contact. Aan de kade was het druk bezet met kleine vissersbootjes, maar helemaal aan het begin, direct na de haveningang en vlak voor een zeiljacht dat er net was aangemeerd, was nog een plekje. Toen ik ernaartoe draaide heb ik aan een visser die net van zijn bootje afstapte gevraagd of ik daar kon liggen. Geen probleem, hij zou me wel even helpen bij het aanleggen. Er was een trapje en daar moest ik met mijn mast precies voor gaan liggen. Aan beide kanten van het trapje hingen staven met losse ringen waar ik mijn voor- en achterlijn doorheen kon halen. Mijn enige ervaring met droogvallen tegen een kademuur was in de getijdehaven van het Zeeuws-Vlaamse Paal. Om ervoor te zorgen dat mijn schip niet om kon vallen had de havenmeester mij toen geadviseerd om een lijn om mijn mast te doen en die vast te maken aan de wal. Dat wilde ik hier ook doen. Ik heb daarom aan de mast twee lijnen vastgebonden en die door de ringen gehaald.

Toen mijn schip veilig lag aangemeerd, vroeg ik aan de visser waar ik een supermarkt kon vinden. Als ik wilde kon ik met hem meerijden, dan zou hij

mij ernaartoe brengen. Britten stellen zich meestal snel voor en toen ik in zijn auto stapte gaf de visser me een hand en zei hij dat hij Robert heette. Hij had zijn hele leven in Fishguard gewoond en was al vanaf zijn 14^e visser. Over een paar jaar wilde hij ermee stoppen. Toen hij me bij de supermarkt had afgezet, bood hij ook aan om me terug te brengen, maar dat vond ik te veel van het goede. Nadat ik hem hartelijk bedankt had en boodschappen had gedaan, ben ik door de schilderachtige straatjes met vaak geel, wit en paars geverfde huizen, de ruim honderdvijftig meter hoge klif afgewandeld.



De haven van Fishguard van bovenaf, met precies in het midden de Nehalennia.

Ik had de hele dag op de boot gezeten en dus nauwelijks gelopen en de dag ervoor waren mijn wandelingen niet langer dan een meter of negen. Daarom wilde ik even flink de benen strekken. Toen ik terug wandelde van de supermarkt had ik gezien dat er op de plek waar het riviertje in de haven uitmondde een lommerrijk wandelpad begon dat langs het riviertje leek te lopen. Na het eten ben ik naar het pad toe gewandeld. Het liep door een bos dat op een steile helling lag. Links liep het riviertje en aan de overkant van de smalle vallei wisselden kleine stukje bos en weilanden die tegen de heuvels lagen elkaar af. Schitterend!



Doorkijkje vanaf het bospad bij Fishguard.

Aan het begin van het pad stond een bord met informatie over het bos en de dieren die er leefden. Het was honderden jaren oud en werd aan zijn natuurlijke lot overgalaten. Toen ik een halve kilometer had gelopen leek dat laatste ook te gelden voor het pad. In het begin was het geasfalteerd en had het ook in het Vondelpark kunnen liggen, maar gaandeweg werd het meer een woudloperspaadje. Eerst liep het vrijwel naast het riviertje, maar toen het wat begon te klimmen werd het steeds modderiger en smaller. Soms was het niet meer dan een voet breed en moest ik uitkijken dat ik niet van de steile helling afgleed, en zo nu en dan waadde ik door kleine beekjes. Vaak moest ik over omgevallen bomen klauteren en struiken wegduwen. Ik merkte dat ik al bijna boven was en hoopte daar via een landweggetje weer terug te kunnen lopen, maar toen het pad bijna helemaal overwoekerd werd door braamstruiken, ben ik omgekeerd.



Het bospad wordt steeds slechter, omgevallen bomen en struiken versperren voortdurend mijn weg.

Op de terugweg passeerde ik niet ver van het stadje een trap, en toen ik die had beklommen had ik een schitterend uitzicht over het rivierdal en de haven. Ver onder me zag ik mijn schip liggen of, beter gezegd, staan, want de haven lag bijna droog. Toen ik weer beneden was zag ik dat het een beetje naar de havenkant overhelde. Ik was blij dat ik de mast had vastgebonden, anders zou het waarschijnlijk zijn omgevallen. Nadat ik me ervan had vergewist dat het schip veilig op zijn kiel steunde, ben ik naar het clubhuis van de jachtclub gegaan om mijn havengeld te betalen. Roger had me verteld dat zijn vrouw 's avonds achter de bar stond en toen ik binnenkwam werd ik direct begroet met "Hello Jep". Mijn voornaam is voor de meeste Britten onuitspreekbaar, alleen als ze de voetballer Jaap Stam kennen, die voor Manchester United heeft gespeeld, wil het met de uitspraak nog wel lukken. Het havengeld was 6,5 pond, vergeleken met de vaak meer dan 25 pond die ik elders moest betalen een schijntje, maar de vrouw van Roger en de andere clubleden zeiden dat ik niets hoefde te betalen. Onder het genot van een lokaal gebrouwen Welsh Ale heb ik gezellig zitten praten.



Avondstemming in de baai van Fishguard.

Toen ik weer terug was op de boot stond die nog steeds scheef. Mezelf voortbewegen op een hellend schip is geen enkel probleem, als ik hoog aan de wind zeil, is de helling vaak nog veel groter. Maar slapen op een hellend schip, hoe zou dat gaan? Toen ik in mijn slaapzak kroop rolde ik naar bakboord, maar door mijn hoofdkussen schuin tegen de wand te leggen, lag ik toch redelijk comfortabel. Toen ik na een paar uur wakker werd hoorde ik het water tegen de boot kabbelen en nog wat later merkte ik dat het schip al bijna recht lag.



Afscheid van Fishguard.

Het was rond zessen hoogwater en omdat er alleen tot twee uur daarna voldoende water stond om de haven te kunnen verlaten, wilde ik om 7 uur opstaan en daarna zo snel mogelijk vertrekken. Toen de wekker afging heb ik direct de dieptemeter aangezet. Er stond nog ruim 2 meter water, maar toen ik me aankleedde ging het dieptealarm af, een teken dat de diepte minder dan 2 meter was geworden. Mijn boterhammen voor het ontbijt en de lunch had ik de avond ervoor al gesmeerd en omdat er vrijwel geen wind stond, kon ik makkelijk op het water koffie zetten. Ik heb snel de motor gestart en de lijnen losgegooid en even voor half acht, toen het water gezakt was tot 1,70 meter, heb ik afscheid genomen van dit schitterende haventje.



Kust tussen Fishguard en Aberystwyth.

Mijn volgende bestemming was een universiteitsstadje met de onuitspreekbare naam Aberystwyth. Rogers vrouw had me verteld dat “ystwyth” in het Welsh “monding” betekent. De meeste Engelsen, die de naam ook niet kunnen uitspreken, noemen het daarom maar gewoon Abermound. De weersomstandigheden waren vrijwel hetzelfde als de dag ervoor: bijna geen wind, overvloedige zonneschijn en een vrijwel strakblauwe hemel. Maar ik had wel gezien dat de barometer wat was gezakt en dat gaf mij de hoop dat er na de middag een zeebries zou opsteken. In Zeeland kon je daar bij dit soort hogedrukweer bijna de klok op gelijk zetten. Rond half twee kwam daar de zeewind, en ook hier was dat het geval. Hij was net sterk genoeg om te kunnen zeilen.



Vlak voor Aberystwyth word ik gepasseerd door een vissersboot.

Op zee was het zeer stil. Bij Fishguard voeren nog wel wat visbootjes, maar daarna heb ik lange tijd geen schip meer gezien. Ook wat betreft de zeevogels was het zeer rustig. Meeuwen waren er bijna niet, soms zag ik een jan-van-gent en een enkele keer scheerde er een noordse stormvogel om de boot. Niet ver van Aberystwyth veranderde dat plotseling. Ik zag zwermen stormvogeltjes om me heen die voortdurend het water in doken, het waren er zeker honderden. Toen ik goed keek zag ik dat het water waar ze in doken erg onrustig was. Er sprongen allemaal kleine zilverkleurige visjes naar boven. Ze probeerden waarschijnlijk te ontkomen aan de vraatzucht van een school makrelen, maar nu stonden ze op het menu van de stormvogeltjes.



Aangemeerd in Aberystwyth.

In de buurt van Aberystwyth werd het wat drukker. Er zeilden een paar jachten en er passeerde een vissersboot. De zeewind liet het helaas steeds meer afweten en het laatste uur had ik weer de motor nodig. Ook deze haven was een getijdhaven, maar omdat het bijna hoogwater was, kon ik er gemakkelijk binnenlopen. Ik probeerde de havenmeester op te roepen om te vragen waar ik kon liggen, maar ik kreeg ik geen antwoord. Aan de eerste steiger van de vrij grote marina zag ik een lege plek, waar ik ben gaan liggen. De eigenaar van een Brits jacht dat naast me lag vertelde dat de havenmeester al naar huis was en hem had gezegd dat de steiger waar onze schepen lagen, bestemd was voor gasten. Ook hij stelde zich direct voor en vroeg hoe ik heette. Zijn zoon was net de kajuit uitgekomen om zijn vader een biertje te overhandigen, maar dat werd gelijk aan mij doorgegeven.



Gebouwen van de University of Wales op de boulevard van Aberystwyth. Rechts de stadskerk.

's Avonds heb ik de kasteelruïne bezocht die ik vanaf zee had zien liggen en ik heb een mooie wandeling gemaakt over de schitterende, kilometerslange boulevard met zijn pier en goed geconserveerde Victoriaanse huizen. Vlak erachter stond de stadskerk, waar ik ook even een bezoekje aan heb gebracht. De dominee die er rondliep omdat er net een kerkdienst was gehouden, schudde me vriendelijk de hand en vertelde het een en ander over de geschiedenis van de kerk.



De boulevard van Aberystwyth beschenen door de avondzon.

De volgende morgen wilde ik naar Pwllheli, de laatste haven aan de westkust van Wales en de enige die bij alle getijstanden binnengelopen kon worden. Over de haven van Aberystwyth meldde de vaargids dat die tot 4 uur na hoogwater uitgevaren kon worden. Het was om tien voor zeven hoogwater. Dat betekende dus dat ik in ieder geval voor tien voor elf moest vertrekken. Maar toen ik de volgende morgen aan de havenmeester vroeg tot wanneer ik het beste de lijnen los kon gooien, adviseerde die om dat op zijn laatst om half elf te doen. Om geen risico te lopen wilde ik uiterlijk om tien uur het ruime sop kiezen.

Omdat ik veel op de motor had gevaren, moest ik eerst nog tanken. Net voordat ik naar de brandstofsteiger wilde varen, merkte ik echter een jacht aan dat ook brandstof nodig had. Het tanken ging redelijk snel, maar daarna moesten de eigenaar en de havenmeester naar het havenkantoor om af te rekenen en voordat de havenmeester weer terug was en het jacht was vertrokken, waren er zeker twintig minuten verstreken. Ik voer daarom pas om tien voor half elf de haven uit, wat later dan ik had gewild maar nog altijd tien minuten voor de tijd die de havenmeester als uiterste vertrektijd had genoemd. In de haven stond nog ruim drie meter water en toen ik tussen de pieren voer op de plaats waar volgens de plotterkaart de drempel lag die bij eb droogviel, gaf de dieptemeter aan dat het er twee meter diep was. Er kon me dus niets meer gebeuren, maar ik had toch iets

te vroeg gejuicht. Precies op het moment waarop ik volgens de kaart in dieper water voer, hobbelde de kiel even over de harde bodem. Was ik hier een paar minuten later geweest, dan was ik hoogstwaarschijnlijk vastgelopen. De elektronische kaart klopte dus niet, de informatie in de vaar-gids was overduidelijk onjuist en wat de havenmeester had gezegd klopte ook niet.

Wat de weersomstandigheden betreft wordt dit een wat eentonig verhaal. Weer was het zeer zonnig en stond er de eerste uren nauwelijks wind. Maar om half twee stak de zeebries weer op en ik kon tot aan Pwllheli lekker zeilen. Het uitzicht op de kust werd gaandeweg steeds mooier. De heuvels langs de kust werden hoger en bergachtiger en in het noorden waren de bijna 1000 meter hoge grijze toppen van de Snowdonians te zien. Pwllheli lag aan een diepe baai aan de oostkant van het schiereiland Llyn. De haven, een grote, goed geoutilleerde marina, lag in een kreek met wat duintjes en recreatiewoningen eromheen. Vooral bij de ingang stond veel stroom. Via de marifoon kreeg ik een plekje toegewezen. Omdat het aan een van de hoofddeigens lag waarover veel mensen liepen, kwamen er voortdurend vriendelijke Britten langs die vroegen waar ik van-daan kwam en waar ik naartoe wilde. Aan aanspraak dus geen gebrek en dat was de hele reis al zo. 's Avonds ben ik naar de supermarkt gefietst en heb ik even het stadje verkend. Een aardig plaatsje, maar geen wonder van schoonheid.



Pwllheli.

De volgende dag ben ik weer in de loop van de morgen vertrokken. Het was weer fraai zomerweer en wind stond er bijna niet. Om het schiereiland LLeyn te kunnen ronden moest ik eerst een paar mijl naar het zuiden en vervolgens naar het zuidwesten. Daarna volgde er zeer imposante, schitterende kaap en toen ik die gerond had, kon ik weer naar het noorden koersen, richting Caernarfon, een middeleeuws vestingstadje aan de Menai Street, het vaarwater tussen het vasteland van Wales en het eiland Anlesey, voor de noordwestpunt van Wales. Tussen de kaap en het eilandje dat er vlak naast lag stond een fikse stroom, helaas pal tegen, zodat ik even de motor op bijna volle kracht moest zetten. Daarna stelde de tegenstroom niet zo veel meer voor en een paar uur later kreeg ik de vloedstroom in de rug. De kust was weer zeer afwisselend. Hij bestond voor het overgrote deel uit hoge kliffen en kleine door imposante rotsblokken afgeschermd baaitjes met zandstrandjes waar het behoorlijk druk was met zwemmers en zonzonabidders.



Eilandje ten zuiden van Pwllheli.

Zoals ik al eerder heb verteld, moet je in de Britse en Ierse wateren goed uitkijken voor vissersboeitjes, vooral voor de boeitjes die met een ongeveer drie meter lange lijn met elkaar zijn verbonden. De zee is natuurlijk heel groot en de kans dat je precies tussen twee boeitjes doorvaart is heel klein, maar als het gebeurt, zit je flink in de problemen omdat de lijn dan voor je kiel, scheg of staartstuk van de schroef hangt. Bij de eerste kaap

lagen flink wat boeitjes, het leek wel of de vissers ze met opzet precies in de doorgangsroute hadden gelegd, en een paar keer moest ik even mijn koers verleggen. Daarna kwam ik er urenlang geen meer tegen, en omdat hier geen havens lagen verwachtte ik dat dat voorlopig zo zou blijven. Voortdurend de zee afspeuren is bijna ondoenlijk, zeker als je alleen bent, maar om de paar minuten keek ik toch goed om me heen.



Rotskliffen en kleine baaien wisselen elkaar voortdurend af.

Blijkbaar was ik toch even te laat, want de snelheid nam plotseling af en toen ik naast het schip keek zag ik aan beide zijden van het schip een boeitje hangen. Waar ik al bang voor was geweest, was gebeurd, ik was precies tussen twee boeitjes doorgevaren! De lange lijn waar ze aan vastzaten stond helemaal strak. Als hij voor de kiel hing had ik door achteruit te varen waarschijnlijk wel kunnen loskomen. Maar omdat ik niet goed kon zien waar de lijn precies hing en koste wat kost wilde voorkomen dat hij in de schroef terecht zou komen, heb ik de motor onmiddellijk in zijn vrij gezet. Ik zag maar één oplossing: eerst de lange lijn doorzagen zodat er geen spanning meer op stond en dan een van de boeitjes zover boven water halen dat ik de lijn waarmee ze verbonden waren ook kon doorzagen. Ik heb snel de ijzerzaag gepakt, de lange lijn boven water getrokken en hem doorgezaagd en hetzelfde gedaan met de lijn tussen de twee boeitjes. Het ging veel makkelijker dan ik had gedacht en binnen vijf minuten was ik weer los. Het was natuurlijk vervelend voor de visser en het verlies

had ik graag willen vergoeden, maar er stond geen registratieteken op de boeitjes. Ik hoopte dat dit soort akkefietjes me tijdens de rest van de reis bespaard zouden blijven, maar mocht het nog een keer gebeuren dan wist ik wat me te doen stond.

Ik heb de rest van de tocht wat vaker het water afgespeurd, maar boeitjes zag ik pas weer toen Caernarfon in zicht kwam. Wat nu de meeste concentratie vergde was het binnenvaren van de ingang van de Menai Strait. Die slingerde tussen een aantal uitgestrekte zandbanken en de drempel in de toegangsgeul viel bij eb droog. Omdat de geul zich voortdurend verplaatst, adviseerde de vaargids om niet te veel op de kaart te vertrouwen maar op de boeien. Maar er werd ook bij gezegd dat die zo ver van elkaar lagen dat ze bijna onvindbaar waren. Dat klopte. Toen ik de eerste ton passeerde, was de volgende nog nauwelijks te zien, hoewel het helder weer was. Ik had dan ook voortdurende mijn verrekijker nodig. Veel lokale watersporters varen bij voorkeur de Menai Strait in als het water laag staat. Dan staan de zandbanken droog en kun je dus precies zien waar de geul loopt. Omdat ik niet het risico wilde lopen dat de toegangsdeur tot de haven van Caernarfon gesloten zou zijn omdat het waterpeil te laag was, had ik mijn tocht echter zo gepland dat ik er voer toen het bijna hoogwater was.



De middeleeuwse stadsmuren van Caernarfon en het Castle met daarachter de Snowdonians.

De nadering van de stad was schitterend. Vlak naast de haveningang stonden de middeleeuwse stadsmuren en daarboven verhief zich het Caernarfon Castle. Daarachter staken de bijna 1000 meter hoge toppen van het Snowdonian gebergte scherp af tegen de staalblauwe hemel.



Caernarfon Castle.

De volgende dag ben ik rond de stadsmuren gelopen, die de hele oude binnenstad omsloten, en heb ik uren in het immense kasteel doorgebracht. Het was oorspronkelijk een dwangburcht, gebouwd rond 1300 om de bevolking van Wales, die zich verzette tegen de Engelse overheersing, onder de duim te houden. De bouwkosten moesten door de bevolking zelf betaald worden. Veel meer dan een goed geconserveerde ruïne waarvan bijna alleen de muren en torens nog helemaal in takt waren, was er van het kasteel niet over. Omdat het maar liefst twaalf grote torens had waarop weer kleine torentjes stonden, viel er heel wat klimwerk te verrichten. Dat leverde iedere keer weer mooie uitzichten op over de stad en de rivier naast het kasteel en op de Snowdonians. In de ruimtes die nog in takt waren, was een militair museum over de geschiedenis van het Welsh Regiment. Verder werd het kasteel gebruikt voor de inauguratie van de prinses van Wales, de laatste keer ruim 50 jaar geleden toen de toen 22-jarige kroonprins Charles er tot prins van Wales werd benoemd. Toen ik in de supermarkt was hoorde ik voor het eerst bijna iedereen Welsh spreken,

een zeer zangerige taal met veel rollende “r’s” en dezelfde “g” als de Nederlandse.



Het beklimmen van de torens van Caernarfon Castle levert iedere keer weer schitterende uitzichten op.

De volgende morgen heb ik koers gezet naar het volgende middeleeuwse stadje met ook weer zo'n middeleeuwse dwangburcht en oude stadsmuren: Conwy, aan de noordkust van Wales. Om er te komen moest ik de Maine Strait door, het nauwe vaarwater tussen het eiland Anglesey en het vasteland van Wales, en dat vereiste een zeer nauwkeurige planning. Vanwege de gecompliceerde vloedstromen in dit deel van de Ierse Zee stroomde het in de Maine Strait zeer hard en op één plek, de stroomversnelling de Swells, was het ronduit gevaarlijk om er te varen als de vloed- of ebstroom het hardst liep. De vaargids adviseerde om er alleen bij doodtij, dus rond de kentering, door te varen.



Landhuis op de noordoever van de Maine Strait.

De havenmeester zei dat ik het beste een kwartier na de opening van de havendeur kon vertrekken, dan had ik ruim anderhalf uur stroom in de rug en was ik even voor hoogwater bij de Swells. Het was weer schitterend weer en het uitzicht op de grotendeels beboste oevers, waar fraaie landhuizen stonden, was heel mooi. Bij de Swells had ik echter al mijn aandacht nodig voor de navigatie. In de vaargids stond een foto van een jacht dat hier op de klippen was gelopen en zo wilde ik in ieder geval niet eindigen. Alles ging goed, maar wat ik minder leuk vond was dat vlak voor de passage de snelheid van het schip plotseling afnam. Het werd daardoor minder goed bestuurbaar. Er dreven nogal wat waterplanten en wierseldjes en ik vermoedde dat er iets voor de kiel of het roer was blijven hangen. Toen ik in wat rustiger water kwam, ben ik even achteruit gevaren om de ballast kwijt te raken. Dat hielp, de snelheid was daarna weer normaal.



Uitlopers van de Snowdonians, een paar mijl voor Conwy.

Door de sterke stroom stond er in de oostelijke monding van de Maine Strait een vervelende golfslag. De wind, die wat sterker was dan de vorige dagen, was oost en daarom pal tegen, maar toen ik het eilandje voor de monding had gerond, werd mijn koers zuidoost en kon ik tot aan de rivier waaraan Conwy lag, lekker zeilen. De hoge uitlopers van de Snowdonians liepen hier tot aan de zee en het uitzicht op de kust was overweldigend.



De jachthaven van Conwy.

De jachthaven lag een kilometer of twee voor Conwy, maar vlak langs de rivier onderaan de beboste kliffen liep een schitterend fiets-voetpad naar het stadje toe. De volgende dag heb ik eerst het kasteel bezocht, ook hier een goed geconserveerde ruïne waarvan alleen de muren en torens nog overeind stonden. Daarna heb ik het schilderachtige stadje verkend en een leuke wandeling gemaakt over de middeleeuwse stadsmuren. 's Avonds heb ik een mooi fietstochtje gemaakt over het fietspad dat pal onder de hoge rotsen langs de kust naar het westen liep.



Uitzicht vanaf Conwy Castle over de rivier.

De volgende morgen ben ik weer naar het stadje gefietst, nu om een paar oude huizen te bezoeken: een ruim 700 jaar oude koopmanswoning en een laat-16^e-eeuws stadpaleis dat qua bouwstijl veel weg had van de herenhuizen die in die tijd in Antwerpen werden gebouwd. De rijke koopman die het had laten bouwen was daar geweest en wilde net zo'n prestigieus huis hebben als de rijke Antwerpenaren. Na mijn bezoek aan het grootste huis van Conwy heb ik het kleinste huis van de stad en van heel Groot-Brittannië bezocht. Het was een piepklein, tegen de stadsmuur gebouwd huisje met één kamer, van ongeveer 2 bij 2.5 meter, en een vlierinkje waar net ruimte was voor een bed. De laatste bewoner was een oude visser. Vergeleken met hem leef ik op de boot heel wat ruimer.



Wachtende bezoekers voor het kleinste huisje van Groot-Brittannië.

's Middags heb ik de stad verruild voor de natuur. Over de Conwy Mountains, waar ik vanaf de boot een mooi uitzicht op had, liep een pad dat over en om de toppen van de bergen slingerde. Aan alle kanten was het uitzicht schitterend. Als laaglandbewoner ben ik altijd weer onder de indruk van dit natuurschoon. In Nederland is de mens duidelijk de baas over het landschap, hier voelde ik me vrij nietig, meer nog dan op volle zee.



Hoog in de Conwy Mountains geniet ook deze raaf van het schitterende uitzicht.

De volgende dag wilde ik naar Liverpool en 's avonds heb ik mijn reis voorbereid. Hoe de tocht naar Liverpool is verlopen en wat ik in die stad heb beleefd, kun je in de februari-Geus lezen.

Jaap van der Harst